

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **A. S.**, zast. JUDr. Zdeňkem Navrátilem, advokátem se sídlem Bašty 416/8, Brno proti žalovanému: **Magistrát města Brna, odbor územního a stavebního řízení**, se sídlem Malinovského nám. 3, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.8.2011, č.j. MMB/0300085/2011,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

[1] Úřad městské části města Brna, Brno-Žebětín (dále jen „stavební úřad“) rozhodnutím ze dne 13.6.2011, č.j. MCZRB 01249/2011/REF zamítl žádost žalobce o obnovu řízení ve věci odstranění stavby objektu o zastavěné ploše 132 m² na pozemku p. č. 2308/4 v k.ú. Žebětín. Žalovaný odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

II. Podstatný obsah napadeného rozhodnutí žalovaného

[2] V rozhodnutí žalovaného je především uvedeno, že dne 29.4.2011 byla stavebnímu úřadu doručena žádost žalobce ve věci nařízení odstranění stavby, které bylo ukončeno rozhodnutím stavebního úřadu č.j. SU/08/1991/2/Vo RD ze dne 27.1.2009. Žalobce uplatnil tři důvody pro obnovu řízení.

a) V původním řízení o odstranění stavby nebylo jako s účastníkem řízení jednáno s Českou spořitelnou, a.s. Ta měla k pozemku, na kterých se nachází předmětná stavba, zřízeno zástavní právo smlouvou ze dne 19.10.2007 a smlouvou ze dne 28.6.2007. Žalovaný k tomu uvedl, že Česká spořitelna měla být dle ust. § 27 odst. 2 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) účastníkem řízení o odstranění stavby. Stavební úřad tedy nepostupoval v řízení v souladu se zákonem, což však nemůže být důvodem pro obnovu řízení. Žalobce jako účastník řízení a zároveň účastník smlouvy o zřízení zástavního práva musel již v době zahájení řízení o odstranění stavby vědět o skutečnosti, že Česká spořitelna měla být účastníkem takového řízení. To však neuplatnil v podaném odvolání. Žalobce ani nedodržel subjektivní 3 měsíční lhůtu, neboť tuto okolnost znal již v době zahájení řízení o odstranění stavby, tj. 6.9.2007.

b) Stavba není realizována v rozporu s územním plánem.

c) Stavba není v rozporu s požadavky dle ust. § 129 zák. č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“). K bodu ad b) a c) žalovaný uvedl, že soulad s územním plánem a splnění i dalších předpokladů zakotvených v ust. § 129 odst. 2 stavebního zákona lze posuzovat v řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby, podá-li stavebník takovou žádost. Žalobce však žádost o dodatečné povolení stavby v řízení o nařízení odstranění stavby nepodal. V řízení o odstranění stavby se totiž rozhoduje pouze o odstranění stavby provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu nebo v rozporu s ním. Posuzuje se jen to, zda absentuje vyžadované povolení či opatření nebo je-li stavba provedena v rozporu s ním. Žalobcem popsané důvody by případně mohly být podstatné pro rozhodnutí o odvolání a nikoliv pro obnovu řízení.

III. Žalobní námitky

[3] Žalobce namítal, že i stavební úřad musel při zahájení řízení o odstranění stavby znát účastníka řízení Českou spořitelnu, a.s. V souladu s ust. § 2 a 3 správního řádu bylo totiž jeho povinností vycházet mj. i z platných údajů uvedených v katastru nemovitostí. Řízení o odstranění stavby bylo tedy postiženo vadou a rozhodnutí v něm přijatá nemohou být právně relevantní pro rozpor s právními předpisy. Správní orgány se ani dostatečně nevypořádaly s uplatněnými námitkami, neboť v rozhodnutí absentují důvody pro zamítnutí žádosti a následného odvolání. Dle žalovaného jediným důvodem pro odstranění stavby byla ta skutečnost, že žalobce nepodal žádost o dodatečné povolení stavby. Takovým jednáním si měl způsobit právem předpokládaný následek, jímž je rozhodnutí o odstranění stavby provedené bez příslušného povolení. S takovým tvrzením se však žalobce neztotožnil. Žádost o dodatečné povolení stavby dle ust. § 129 odst. 2 stavebního zákona totiž podal, ale jeho žádost byla zamítnuta. Žalobce se domáhal toho, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

IV.

Obsah vyjádření žalovaného k žalobě

[4] V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl obdobné skutečnosti, jako v napadeném rozhodnutí. Opomenutí účastníka České spořitelny, a.s. v řízení o odstranění stavby je procesní vadou řízení, kterou řeší ust. § 84 odst. 1 správního řádu. Žalobce sice podal žádost o dodatečné povolení stavby, avšak až dne 17.6.2009, tj. až po ukončení řízení o odstranění stavby vydáním rozhodnutí dne 27.1.2009. Proto byla jeho žádost zamítnuta rozhodnutím stavebního úřadu č.j. SU/1036/09/2 Vo ze dne 14.8.2009, které bylo potvrzeno rozhodnutím žalovaného č.j. MMB/0250146/2009 ze dne 10.11.2009.

V.

Právní hodnocení soudu

[6] Soud se předně vyjádřil k institutu obnovy řízení dle ust. § 100 a násl. správního řádu. Vyšel zde z nejnovější judikatury Nejvyššího správního soudu (rozhodnutí ze dne 6.12.2012, č.j. 1 As 130/2012-29), kde je i shrnuta dosavadní judikatura. V rozhodnutí je mj. uvedeno: „O podstatě institutu obnovy řízení konstantně judikuje jak zdejší soud (např. rozsudky ze dne 30. 9. 2003, č.j. 6 A 63/2002-40, č. 522/2005 Sb. NSS, ze dne 23. 8. 2005, č.j. 5 A 127/2002-42, č. 1343/2007 Sb. NSS, ze dne 13. 5. 2010, č.j. 6 As 39/2009-74, či ze dne 16. 11. 2006, č.j. 9 As 53/2010-81, přiměřeně též usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 17. 7. 2007, č.j. 2 Afs 51/2006-58, č. 1355/2007 Sb. NSS), tak Ústavní soud [např. nálezy sp. zn. III. ÚS 2959/10 ze dne 14. 4. 2011 (N 70/61 SbNU 89)]. Obnova řízení je mimořádným opravným prostředkem, jenž představuje průlom do principu nezměnitelnosti a závaznosti vydaných rozhodnutí. Účelem obnovy je odstranit nedostatky ve skutkových zjištěních pravomocného rozhodnutí v případech, kdy tyto vady vyšly najevo až po právní moci původního rozhodnutí. Obnova řízení umožňuje překonat překážku věci pravomocně rozhodnuté a znovu ve věci rozhodnout. Z tohoto důvodu je nutné přípustnost tohoto institutu vykládat restriktivně. Přestože se některá z uvedených rozhodnutí vztahují k předchozí právní úpravě obnovy řízení, lze učiněné závěry použít i na nyní posuzovanou věc, neboť úprava důvodu obnovy řízení podle písm. a) současně platného správního řádu vychází z obdobných podmínek. V řízení o povolení obnovy řízení se nepřezkoumává zákonnost a odůvodněnost původního rozhodnutí. Posuzuje se jen otázka, zda nové skutečnosti či důkazy dříve neznámé, ve spojení s důkazy již provedenými, a za splnění dalších zákonných podmínek, mohou odůvodnit jiné rozhodnutí, než které bylo dříve vydáno. Zákonná úprava taxativním výčtem stanoví, v jakých případech přichází v úvahu obnova řízení na žádost účastníka v § 100 odst. 1 správního řádu. Podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Podle tohoto ustanovení *se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování*. Jinými slovy k tomu, aby mohl být institut obnovy řízení aplikován, musí být splněny tyto podmínky: (1) právní moc rozhodnutí ve věci, jímž bylo ukončeno řízení před správním orgánem, (2) žádost účastníka, (3) zákonem stanovené důvody obnovy řízení, (4) zachování lhůty, a (5) „objevené skutečnosti“ mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, která byla předmětem rozhodování. Všechny tyto podmínky přitom musí být splněny současně a nesplnění byť i jen jediné z nich vylučuje možnost rozhodnout o povolení obnovy řízení. Základem důvodu podle písm. a) výše cit. ustanovení je existence tzv. dříve

neznámých skutečností (novot) a jejich nezaviněné neuplatnění. Dříve neznámými (novými) skutečnostmi nebo důkazy ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu je třeba rozumět taková skutková zjištění (ať už jsou předmětem dokazování, nebo jejich existenci netřeba dokazovat), která v době rozhodování sice existovala, ale nemohla být v řízení uplatněna bez zavinění účastníka, který o obnovu žádá. Jinými slovy, tyto skutečnosti nebo důkazy v době řízení existovaly, ale účastník je buď neznal, nebo nemohl objektivně použít (typicky např. později objevený svědek události, či listina v době řízení považována za ztracenou, atp.). Řízením se má na mysli proces u obou instancí; účastník se tak nemůže úspěšně domáhat obnovy řízení v případě, že mohl skutečnost uplatnit v odvolacím řízení (řízení o rozkladu), pokud se uskutečnilo, jestliže v té době mu byla již skutečnost známa, popř. byla uplatnitelná, nebo se o ní dozvěděl v okamžiku, kdy mohl ještě odvolání (rozklad) podat (srov. Hendrych, D., a kolektiv, Správní právo, 7. vydání, Praha: C. H. Beck, 2009, s. 414 – 4).“

[7] Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce požádal o obnovu řízení ze tří důvodů:

a) Nesprávným postupem stavebního úřadu byla České spořitelně, a.s. odňata možnost účastnit se řízení dle ust. § 109 stavebního zákona, neboť se jednalo o osobu, která má jiná práva k pozemkům dotčených stavbou.

b) Stavba RD není realizována v rozporu s územním plánem. Dle vyhlášky 501/2006 Sb. se na plochách pro rekreaci nachází stavby pro rodinnou rekreaci a další stavby s rekreací související, přičemž tato vyhláška je nadřazena obecně závazné vyhlášce statutárního města Brna č. 2/2004. Jde o předpis vyšší právní síly.

3) Stavba objektu (části stavby) není v rozporu s požadavky uvedenými v § 129 stavebního zákona.

[8] Jak plyne z výše citované judikatury, obnova řízení je vyhrazena pro dříve neznámá skutková zjištění. Dle názoru soudu důvodem obnovy řízení nemůže být to, že stavební úřad v původním řízení opomenul jednat s Českou spořitelnou, a.s. Takové pochybení správního orgánu nelze podřadit pod nová skutková zjištění, navíc se ani netýká žalobce, který byl účastníkem původního řízení o odstranění stavby. Soud nadto dodává, že nebyla splněna ani podmínka dodržení subjektivní 3 měsíční lhůty dle ust. § 100 odst. 2, věta první, správního řádu, neboť žalobce jako účastník smlouvy o zřízení zástavního práva ze dne 19.10.2007 tuto skutečnost znal již od této doby. Navíc žalobce mohl tento argument uplatnit v původním (řízení o odstranění stavby bylo zahájeno dne 6.9.2007, rozhodnutí vydáno až dne 27.1.2009) či v odvolacím řízení. Žalobce však proti rozhodnutí o odstranění stavby ani nepodal odvolání. Pokud by tato skutečnost mohla být brána jako důvod obnovy (soud se však s takovým závěrem neztotožnil), tak by obnova původního řízení z tohoto důvodu byla vyloučena tím, že mohl být uplatněn v původním řízení případně v podaném odvolání (§ 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, či § 100 odst. 2 věta druhá správního řádu).

[9] Soud se zabýval i dalšími žalobcem tvrzenými důvody obnovy řízení specifikovanými pod bodem 2 a 3. Pro svou argumentaci k těmto důvodům žádosti žalobce o obnovu řízení považoval soud za potřebné ocitovat ust. § 129 stavebního zákona.

[10] Podle ust. § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem, anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.

[11] Podle ust. § 129 odst. 2 stavebního zákona stavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby uvedené v odstavci 1 písm. b). V oznámení zahájení řízení vlastníka nebo stavebníka poučí o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby. Byla-li žádost o dodatečné povolení podána před zahájením řízení o odstranění stavby, má se za to, že byla podána v okamžiku zahájení řízení o odstranění stavby. Pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti. Jde-li o stavbu vyžadující stavební povolení, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o stavební povolení. Jde-li o stavbu vyžadující ohlášení, žadatel předloží podklady předepsané k ohlášení. Jde-li o stavbu vyžadující pouze územní rozhodnutí, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o územní rozhodnutí. V řízení o dodatečném povolení stavby stavební úřad postupuje přiměřeně podle § 90 a § 110 až 115; ohledání na místě je povinné. Účastníky řízení o dodatečném povolení stavby jsou osoby uvedené v § 109, a pokud je v řízení posuzováno umístění stavby nebo změna oproti územnímu rozhodnutí, rovněž osoby uvedené v § 85. Na uplatňování námitek účastníků řízení o dodatečném povolení stavby se obdobně použijí ustanovení o uplatňování námitek v územním a stavebním řízení.

[12] Podle odstavce 3 téhož ustanovení stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že

- a) není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území,
- b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje,
- c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.

[13] Bude-li stavba dodatečně povolena, stavební úřad řízení o odstranění stavby zastaví. Dodatečné povolení nahrazuje v příslušném rozsahu územní rozhodnutí. Bude-li předmětem dodatečného povolení rozestavěná stavba, stavební úřad stanoví podmínky pro její dokončení.

[14] Již z citace ust. § 129 je zřejmé, že důvody k obnově řízení uváděné žalobcem pod bodem b) a c) jeho žádosti jsou předpoklady posuzované v řízení o dodatečném povolení stavby, je-li v řízení o odstranění stavby podána žádost o její dodatečné povolení. Dle ust. § 129 odst. 2 stavebního zákona stavební úřad přeruší stavební řízení o odstranění stavby jen tehdy, pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá o její dodatečné povolení a předloží doklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení. Řízení o dodatečném povolení stavby tedy nemůže být zahájeno z moci úřední (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8.9.2011, č.j. 9 As 51/2011-60). Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce požádal o dodatečné povolení stavby až dne 17.6.2009, tedy poté, co mu bylo doručeno

rozhodnutí stavebního úřadu o odstranění stavby dne 9.2. 2009, proti němuž odvolání nepodal. O možnosti podat žádost o dodatečné povolení stavby byl např. poučen v oznámení o pokračování řízení o nařízení odstranění stavby ze dne 21.10.2008, které mu bylo doručeno dne 3.11.2008. Pro posouzení věci je však podstatné, že žalobce ve své žádosti o obnovu řízení ve smyslu ust. § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu netvrdil, že vyšly najevo nové skutečnosti či důkazy existující v době původního řízení, které by žalobce bez svého zavinění nemohl v původním řízení uplatnit. Z obsahu jeho žádosti o obnovu řízení je zřejmé, že spíše směřuje ke snaze nikoliv obnovit řízení, ale dosáhnout dodatečného povolení stavby tvrzením splnění požadavků zakotvených v ust. § 129 odst. 3 stavebního zákona, tj. soulad s územním plánem a splnění obecných požadavků na výstavbu. Jeho tvrzení jsou i tak toliko v obecné rovině. Nelze ani dospět k závěru, že by tyto skutečnosti či důkazy uplatnil v souladu s ust. § 100 odst. 2 správního řádu, věta první, v subjektivní 3 měsíční lhůtě, neboť první žádost o dodatečné povolení stavby byla podána dne 17.6.2009, přičemž žádost byla doplněna i dokumentací ke skutečnému provedení stavby. Lze tak důvodně vyjít z toho, že tvrzené důvody obnovy řízení (soulad s územním plánem a splnění obecných požadavků na výstavbu) mu byly známy již v této době.

[15] Soud se tedy ztotožnil s žalovaným, že žalobcem uplatněné důvody nejsou důvodem k obnovení řízení. Soud pak neshledal, že by v rozhodnutí žalovaného chyběly důvody k zamítnutí odvolání a odůvodnění toho, proč žalobcem tvrzené skutečnosti ani nemohly vést k povolení obnovy řízení, jak namítal žalobce.

[16] Ze shora uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl postupem ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

VII. Náklady řízení

[17] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 věta první s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V posuzované věci nebyl žalobce úspěšný, proto právo na náhradu nákladů řízení bylo možno přiznat žalovanému. Jelikož však nebylo zjištěno, že by v souvislosti s tímto řízením žalovanému náklady vznikly, rozhodl soud tak, že právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 25.9.2013

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu